

Καὶ καλέσασα τὸν Γεώργιον εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Φίλησε τὸν πατέρα σου ἐμπρός μου ...

Ὁ νέος, τεταραγμένος ἔνεκα τῆς λύπης, ὤρμησε μετὰ προθυμίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν ἡσπάσθη δις εἰς τὰς παρειάς, δύο ἀσπασμούς θερμοτάτους, οὓς ὁ πατὴρ ἀνταπέδωκε διὰ κρύου καὶ παγεροῦ χεῖλους· ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του ξηρασία καθίστα τὸ στόμα του παγερώτερον τοῦ τῆς θνησκούσης.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἐλθόντος συμβολαιογράφου.

Τὴν ἐσπέραν ἐφαίνετο πλέον ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Λύσσα δὲ τὴν σιγὴν ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεωργίου :

— "Αφῆσα εἰς τὸν πατέρα σου ὅλα ὅσα ἔχω... Εἰξεύρω, ὅτι σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἀποκτήσῃς ἰδικήν σου περιουσίαν... Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος τρόπος, διὰ νὰ εἰμφορέσῃς νὰ ζήσῃς ἐν εἰρήνῃ. . . Ὁ Καρβαγὰν εἶνε ἄνθρωπος φοβερός... Ποτέ σου νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς σύγκρουσιν με αὐτόν... Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς κληρονομίας σου θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐλευθερίας σου... Συγχώρησέ με, διότι σε ἀφῆρεσα τὴν κληρονομίαν σου... Νὰ εἶσαι πάντοτε καλός...

Τὰς λέξεις ταύτας ψιθυρίζουσα ἐξέπνευσε.

Ὁ Γεώργιος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς νεκρᾶς, καὶ κύψας νὰ τὴν ἀσπασθῇ εἶπε :

— Μείνε ἡσυχῇ, μητέρα μου, τὸ μερίδιόν τῆς κληρονομίας μου θὰ εἶνε ἡ ἀγαθότης τῆς χρυσῆς σου καρδίας!

Καὶ ὡς ἐὰν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰωνιότητος εἰς ἣν εἰσῆρχετο, ἤκουσεν ἡ θανούσα τὴν ὑστάτην ταύτην τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπόσχεσιν, τὸ πελιδνὸν αὐτῆς πρόσωπον ἠκτινοδόλησε, καὶ οἱ χαρκατῆρες ἀνέλαμψαν ὑπὸ οὐρανίου εὐμορφίας.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς κηδείας ὁ Καρβαγὰν προσεκάλεσε τὸν υἱὸν του ἐν τῷ γραφείῳ του, ὅπερ, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἦτο ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς διαφωνίας των καὶ διὰ φωνῆς ξηρᾶς εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Παιδί μου, τὸ δυστύχημα ὅπου μας ἦλθε, θὰ τροποποιήσῃ βέβαια καὶ τὰ τῆς ζωῆς μας. Τώρα, πρὶν κάμω καμμίαν ἀπόφασιν, ἤθελα νὰ μάθω τί σκοποὺς ἔχεις.

— "Α! τίποτε, πατέρα μου. Μόνον ἤθελα, ἂν το εὑρίσκετε εὐλογον, νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Νεβίλλην...

— Εἶσαι ἐλεύθερος, παιδί μου, εἶπεν ὁ Καρβαγὰν συνοφρυούμενος, διότι ἔβλεπε τὰς ἐλπίδας του σβεσθείσας.

— "Εχει καλῶς... τότε λοιπὸν ἀναχωρῶ αὐριον...

— Καὶ ὅταν πάλιν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς... τὸ σπίτι μου θὰ το εὔρῃς ἀνοικτόν...

— Σὰς εὐχαριστῶ.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε, κα-

ταλιπὼν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίᾳ τὸν Καρβαγὰν μόνον σύνοικον ἔχοντα τὸ μῖσός του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές :

## ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

Ἐραϊότατον Ἰσπανικὸν Διήγημα.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

## ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ<sup>ΟΥ</sup> ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Κ'

— Μείνατε ἡσυχος διὰ τοῦτο, κύριε, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί. Ἡ κόρη εἶνε πολὺ μικρά, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Μόλις εἶνε ἑξ ἑτῶν, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— "Ω! τότε σὰς ὑπόσχομαι πῶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ μάλιστα ὅτι ἀνακρίνω τὸν πατέρα της. Ἡμπορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω ποία ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐργασία αὐτοῦ τοῦ Κάμπρεμερ;

— Στρέφει τὸν γνώμονα τοῦ σιδηροδρόμου, ἐργασία κοπιαστική, σὰς βεβαιῶ, καὶ δὲν ἀνταμείβεται καλῶς. Περνᾷ δώδεκα ὥρας, εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, τὸν ἀνεμον, τὸ χιόνι ἢ τὸν ἥλιον, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, καὶ μόνη προφύλαξις του εἶνε μικρὰ σκοπιά, ἐκ τῆς ὁποίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐξέρχεται κάθε στιγμὴν διὰ νὰ στρέφῃ τὸν γνώμονα. Ἡ ἐργασία του δὲν ἀπαιτεῖ πολλὴν δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστική, καθόσον ἀπαιτεῖται νοημοσύνη καὶ ἀδιάκοπος προσοχή. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μεταχειρίζομεθα τοὺς καλλιτέρους ἐργάτας μας. Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον, διότι μία διεύθυνσις ἐσφαλμένη εἰς μίαν ἀμαξοστοιχίαν ἡμπορεῖ νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄδην ἐκατοντάδας ἀνθρώπων, ἡ δὲ διεύθυνσις ἐξαργατὰ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτὸν ὅστις διευθύνει τὸν γνώμονα.

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι ἔχετε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν Κάμπρεμερ καὶ θὰ λυπηθῶ, βεβαιωθῇτε, πολὺ, ἂν εὑρεθῇ ἀναμεμιγμένος εἰς καμμίαν δυσάρεστον ὑπόθεσιν. Πιστεύω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ διόλου, διότι θὰ πράξῃ ὅ,τι ἐξαργατὰ ἀπὸ ἐμὲ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐντίμως ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν... Πιστεύω ἐπίσης ὅτι κανὲν δυσάρεστον θὰ συμβῇ καὶ εἰς τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις δὲν κάμνει καλὰ νὰ πικρῇ μαζύ του. Τὸ δυστύχημα δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ.

— "Ω! ἡ μικρὰ εἶνε πολὺ πειὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της. Ἐκτὸς τούτου, γνωρίζει τὸν δρόμον τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ὅπως καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ὑπάλληλοι τῆς γραμμῆς.

Ἐνθ' οὕτως ὁμίλει, ὁ ἀρχηγός εἶχε σημάνει, καὶ ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὸν στρογγύλον καὶ πλατὺν ἐκείνον πῖλον, ὃν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ὀνομάζουσιν οἰκείως *στρεφομένην πλάκα*. Ὁ προϊστάμενός του εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως, καὶ ἐχαιρέτισεν εἰς σημεῖον ὅτι ἔληξεν ἡ ἀκρόασις, ὁ δὲ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, ἀφοῦ ἠὺχαρίστησεν, ἐχαιρέτισε καὶ αὐτὸς καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν, ὃν τῷ προσέφερον.

Ὁ ἀνιχνευτὴς δὲν ἐβράδυνε σχεδὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας. Οὐδεὶς συμπαθεῖ πρὸς τοὺς μυστικούς ἀστυνομικούς πράκτορας, ὅσῳ κομψῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἂν ᾧσιν, ἔτι δὲ μάλλον, ἀφοῦ ὁ Κάμπρεμερ ἡγαπᾷτο ὑφ' ὅλων τῶν συντρόφων του. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἐξετέλει μετ' ἀποστροφῆς τὴν ἐντολήν του νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις, βεβαίως, δὲν ἤρχετο μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ χρήσιμος τῷ ὁδοφύλακι. Ὡδήγησεν ἐν τούτοις αὐτόν, διὰ τοῦ κινδυνώδους δαιδάλου τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, αἵτινες εἰς εἴκοσι μέρη διασταυροῦνται κατὰ τὴν προσέγγισιν μεγάλου σταθμοῦ, καὶ εἰδοποίησεν αὐτόν εὐσυνειδήτως νὰ προφυλαχθῇ ἐκ τῶν διερχομένων μηχανῶν. Δὲν ἀπήντα ὅμως ἡ δι' ἐνὸς ξηροῦ ναι ἢ ὄχι, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἃς ἀπηύθυνεν αὐτῷ ὁ κύριος Τολβιάκ, καὶ ἐσταμάτησε διακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ ἀφορμητηρίου.

— Βλέπετε, εἶπεν αὐτῷ χωρὶς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ οὔτε κύριον, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι ἐκεῖ κάτω, τὸ ὅποτον εἶνε πλησίον εἰς τὸν πρῶτον κύκλον; Αὐτὸ εἶνε τὸ σπιτάκι τοῦ Κάμπρεμερ, ἐκεῖ εὐρίσκεται τώρα καὶ θὰ ἔγῃ εἰς ὀλίγον, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία δεκαῆξη θὰ φθάσῃ μετὰ δέκα λεπτά. Τρέξετε, ἂν θέλετε νὰ τοῦ ὀμιλήσετε.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα ζητήσῃ εὐρυτέρως ἐξηγήσεις, ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμεν ἡμίσειαν στροφὴν καὶ ἐπανακαμπτων εἰς τὸν σταθμόν :

— Μασκαρᾶ! ἐψιθύρισε ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, σοῦ χρειάζεται νὰ κάμω μίαν ἐκθεσιν ἐναντίον σου.

Πάραυτα ὅμως κατεπραύνθη, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ μὴν ἄνευ μαρτύρων ἢ συνέντευξις του μετὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦ γνώμονος. Ἄλλως τε, εἴκοσι βήματα μακρὰν αὐτοῦ εἶδε μικρὰν κόρην, ἥτις περιεπάτει κρατοῦσα κάλαθον, ἐξ οὗ ἐξεῖχεν ὁ λαϊμὸς φιάλης.

— Αὕτῃ εἶνε, ἐσκέφθη ὁ ἀνιχνευτὴς, καὶ φέρει τὸ φαγητόν τοῦ πατέρα της. Ποῦ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ παλὸν παιδί θὰ κληρονομήσῃ δέκα ἑκατομ.